

- Chỉ ở thành phố về hả?

Sự thay đổi cách xưng hô của Chứng anh khiến tôi mát lòng mát dạ quá chừng. Tôi vui vẻ:

- Ủ, chỉ ở thành phố về.

Chứng anh xuýt xoa:

- Hèn gì nước da chỉ trắng tinh! Chả bù với con gái làng mình!

Nghe Chứng anh khen chị Ngà, tôi hào hứng bốc phét:

- Chỉ là hoa khôi thành phố đó!

- Hoa khôi là sao?

- Màý ngốc quá! Hoa khôi tức là người đẹp nhất. Con gái thành phố không ai đẹp bằng chỉ.

Mắt Chứng anh lộ vẻ thán phục. Nó liếm môi:

- Chỉ về đây chơi hả?

Tôi “xì” một tiếng:

- Hoa khôi ai lại đi chơi! Màý làm như màý không bằng! chỉ về đây ôn thi với dì Miên tao. Năm nay chỉ thi tú tài.

Chứng anh thè lưỡi:

- Giỏi quá hén! Con gái mà thi tú tài!

Cái thằng này, tôi nhủ bụng, nó làm như chỉ có bọn con trai là học giỏi, còn đám con gái chẳng biết gì ngoài chuyện mò cua bắt ốc! Nhưng tôi biết Chứng anh không a dua lấy lòng tôi. Tôi biết nó trầm trở thành thật. Bởi từ khi cha sinh mẹ đẻ tới nay, có lẽ nó chưa từng thấy một đứa con gái nào đỗ tú tài. Con gái làng tôi hầu hết chỉ học tới lớp năm. Đứa nào cố lắm cũng lẹt đẹt thêm vài năm cấp hai rồi cuối cùng cũng bỏ ngang, về nhà làm ruộng. Chỉ có dì Miên là ngoại lệ. Ông tôi sống ở làng nhưng không theo nghề làm ruộng. Ông bỏ xứ ra đi từ nhỏ, sau trở về làng lấy vợ đẻ con, chữa bệnh cứu người. Là dân “Tây học”, trọng chữ nghĩa, ông quyết chí cho đứa con gái út học hành đến nơi đến chốn.